

og Dänzig. I en af de Ting, som man skulde troe, var meest stadig, nemlig de Undergivnes Løn, maa der alligevel i Virkeligheden, netop paa Grund af Marinens stærke Trang, indtræde Fluctuationer, hvilket altsaa ogsaa giver Anledning til overordentlige Udgifter. Jeg vil ligeledes nævne, at Officierer blive satte à la suite, for at staae til Marinens Disposition — det er Noget, som Marinen absolut ikke kan ønske, at der skeer Forandring i —; de gaae altsaa bort, deres Gage ophører, andre Officere avancerer op i deres Sted, de blive borte 2 a 3 Aar eller længere og komme derefter hjem og melde sig til Tjeneste. For disse Officerer skal der nu udredes Extragage, og det volder atter overordentlige Udgifter. Jeg vil anføre mig selv: Cadetchefen avancerer op til Minister, der bliver ganske sikkert paa Cadetchefens Konto tilveiebragt en Besparelse, men paa Fonden til Extragager kommer der en Udgift. Det Allernaturaligste er jo, at disse 2 Ting have hinanden, men dersom det ikke finder Sted, saa maae der absolut en Extraudgift til for at dække den forøgede Udgift paa Extrafondens. Marinens hele Stilling er, ved den Lyklighed, ved den Fluctuation, som der finder Sted, mere end nogen anden Bestyrelsesgreen udsat for Foranderlighed, og altsaa er det ogsaa mere nødvendigt for Marinen end for nogen anden Administration, at en Fond for uforudseete Udgifter findes. Den findes ikke, den har ligesiden Marineadministrationen blev ordnet ikke været, og dersom Thinget skulde nægte Marinen det, der indvindes ved disse Besparelser, saa vil Marinens Bestyrelse gaae istaae; det kan maafee være et stærkt Udtryk, men imidlertid vil der dog lægges saadanne Hindringer i veien for Marinen, at den kun med den allerstørste Banffelighed vil kunne komme igjennem (Hør!), og i saa Fald vil det blive nødvendigt for Ministeriet, til 3die Behandling, at forelægge Thinget et Endringsforslag, ved hvilket en Post til extraordinaire Udgifters Bestribelse maatte bevilges (Hør!), naturligtvis til et Beløb, som vilde svare til det, der vilde bespares paa andre Poster af Budgettet. Der er forøvrigt i flere Retninger blevet omtalt adskillige Ting, som jeg skal tillade mig at berøre. Der

er, saa forekommer det mig, virkelig paalagt Ministeriet en vanskelig Pligt i enkelte Retninger; een Rigsdagsmand har i dette Dieblisk sagt: hvorfor har Marineministeriet ikke allerede nu sagt, at Det og Det vil blive saaledes og saaledes? Vil Ministeren t. Ex. holde op at bygge de store Skibe, og tænker Ministeren ikke paa det, saa vil det være et vægigt Lod at kaste i Vægtskaaen for at bringe Thinget til at gaae ind paa de Anstuelser, han har udtalt. Ordføreren derimod siger: det Første, Ministeren har at gjøre, naar Freden er sluttet, er at udarbejde en Plan for, hvorledes Skibenes Masse og Marinen i det Hele for den kommende Tid skulde ordnes, thi — siger den ærede Ordfører — med Hensyn til Dampskibe maa det jo væsentligt komme i Betragtning, hvorledes disse Dampskibe efter Freden kunne anvendes for at indbringe Indtægter i Statskassen og altsaa forringe Udgifterne for denne kostbare Deel af Marinen. Men, mine Herrer! deri ligger jo netop Banffeligheden for Ministeren, at han ikke kan vide, hvorledes det i det Dieblisk, Freden kommer, vil stille sig. Udgangspunktet mangler, og i det Dieblisk, det mangler, er det netop, at Ministeren med den største Forstigtighed maa yttre sig om den kommende Ordning for Flaaden, og i det Dieblisk, jeg har udtalt mig for Thinget derhen, at Intet vil foregribes, navnlig med Hensyn til Bygningen af de store Skibe, saa ligger det i Sagens Natur, at Intet kan foregribes, og saa antager jeg, at jeg i fuldt Maal har opfyldt, hvad Thinget har Ret til at fordr. Naar den ærede Ordfører har omtalt, at Krigsministeren i den Plan, som foreligger, har paataant en Reduction af Armeen, som staaer i Forhold til hvad Landet efter den forventede Fred vil komme til at udgjøre, saa er dette en Nødvendighed, om jeg saa maa sige, for Krigsministeren; det er let for Krigsministeren, men det, som jeg netop tidligere har søgt at fremhæve for Thinget, er, at det er umuligt for Marineministeren. Krigsministeren maa bestemme, hvormange Mand han vil have paa Venene, og dersom der skal være 20,000 Mand, saa affediger han de 30,000 Mand, og dersom han en kort Tid efter skal have 25,000 Mand paa Venene, saa indkalder han de